

TXITXI CREUS: la força de la constància

Algú va dir algun dia que el regust d'un bon cafè i la flaire a cigarreta són un tros de glòria a qualsevol hora del matí. A "Can Quico" aquest plaer acarona el zènit si les dones o el futbol es passegen per la barra del bar i desfilen de boca en boca entre els molts fills de veí. Una trivialitat tan exquisita venç a qualsevol i Txitxi Creus s'entrega generosament a un quadre pintoresc en forma d'hàbit imprescindible. Davant d'ell, un cafè vol refredar-se i el diari, ésser rellegit amb parsimònia: "Per a mi, "Can Quico" és i serà sempre un lloc mític. M'agrada venir-hi cada dia, encara que sigui un parell de minuts, el temps just de fer un tallat".

Un blau clar, nítid i afilat, sembla fer parlar dos ulls vivíssims, atenuats en força per unes ulleres de metall i una simpàtica nàpia aguilenca envoltada de quatre pèls desordents i divertits, d'una barba en inicis, prematura, prematura. En veure'ns, un tímid mig somriure se li cola a l'expressió. El darrer glop al tallat i enrra queda "Can Quico". Dins el seu BMW, la nostra conversació lleugera s'alterna al ritme d'una dels Suede. Ens trobem ara fora de l'Ametlla del Vallès i emprenem el camí d'una urbanització, on el verd frondós dels boscos arran de carretera s'estén muntanya amunt. En baixar del cotxe, un silenci de natura omple l'ambient i tan sols l'altera el xiuxiueig d'algun ocell o el brogit d'un vent suau: "L'Ametlla m'agrada perquè és un poble enormement senzill i de cara als meus fills és perfecte. Aquí tenen bosc per jugar, córrer, perdre's... Davant tenim la piscina: ens passem el dia allà quan arriba l'estiu. A més, tenim la sort de comptar amb uns veïns amb qui hi ha molt bon tracte. Els fills juguen junts i els pares organitzem sopars, festes... vaja, hi estem francament bé – ens explica en Txitxi.

I ara ens fa entrar al seu niu: una casa aparellada de dos pisos,

tota ella cuca, d'estil personalíssim: infinitat de trofeus de bàsquet es barregen amb fotos familiars i gran quantitat de quadres.

"Candi, som aquí!-exclama cridant a la seva dona-. A la ràdio, RKOR ens acompanya a un jardinet que queda a l'altra banda de la casa i que s'uneix metres enllà a l'espai compartit per tots els veïns: és on queda la piscina, la gespa, les tumbones i d'altres atuells per quan el sol els pugui amb força. "Sota el porxo estarem més tranquils"- ens diu. I dit i fet. Davant nostre, Joan Creus, un monstre del bàsquet, disposat a demostrar-nos que el seu metre setanta-sis és senceret persona humana.

En mirar-lo, tan sols les canes que adoren les seves patilles i les encara tendres arrugues de la seva cara recorden que ell ja jugava a Primera Divisió mentre en Franco agonitzava a la Ciutat Sanitària de la Pau. Enamorat perdudament del bàsquet, la seva és la història d'un prolongat idili.

"Si hagúes estat per les meves qualitats físiques, potser m'hagúes dedicat al futbol"

I no deixa de ser curiós com una passió desorbitada nasqué, en principi, atzarosament: "A l'escola on jo anava, el bàsquet era l'únic esport federat amb el qual podíem competir. El meu pare hi havia jugat tota la vida i el meu germà també ho feia. A casa sempre havíem tingut una cistella, així que he tingut o viscut tota la vida el bàsquet de prop. Ara bé, si hagués estat per les meves qualitats físiques- els seus dits, que fins ara han estat enfeinats dibuixant siluetes a la taula, acceleren el seu ritme i des de les galtes s'escapa un vermell trapella-potser m'hagúes dedicat al futbol."

I aquell mateix atzar l'ha acabat elevat a la categoria de mite: la seva longevitat esportiva i la seva trajectòria professional adquireixen tins d'exclusivitat en l'esport nacional, que acostuma a devorar els seus protagonistes en rebassar la trentena. Creus representa l'èxit de l'heroi anònim, silenciós. No és un tòpic parlar en el seu cas del triomf de la modèstia. Ni una espurna de supèrbia es desprèn quan fa balanç de la seva carrera: "Per a mi, fou un salt inimaginable passar del Ripollet, l'equip del meu poble, a l'Hospitalet, llavors situat a la màxima categoria. Des de llavors, han passat més de vint